Juhász Ferenc

József Attila, 1991

Ki figyel már a te törvényes szavadra?
Kit igéz fényed, a párducos szavanna?
Kit érdekel amit gyöngy-bánattal mondtál?
Hol van fejszéd amit súllyal suhintottál?
Hol van depresszió-zokogás könny-párnád,
amit pillád kapart, mint szemhúst bogárláb:
drótkalászos csont-gally a könnyes szem-púpot.
Koponya-szájadra ki ad élet-csókot?

Ki figyel még a te versed törvényére?
Hisz amit te mondtál: halál annak bére.
Ki hisz neked költő? Hisz aki most felnő
szétritkulva zizeg, mint szél-rosta felhő.
Ki az, aki testét préselve a földbe
csontvázad venné, mint Jézust anya-ölbe,
ahogy anyja vette a keresztről levett
halállá-tébolyult vériszap-gyermeket?

Ki figyel mosolygó lázas szigorodra?
Ki szomjas versedben könny-szagú borodra?
Hitedre ki éhes, friss kenyérnél jobban?
Ki mossa meg sorsát foltos lavórodban,
ami víz-szilánkkal cseng, csörög, csörömpöl,
mint szikla-öböl ha tajtékdörgést hörböl?
Csillagaid bajszán most ki tenyészti szét,
mint a húsleves-zsír aranypikkely-pénzét?

Hol vagy krőzus-szegény szegénység-útálat,
akit, mint a tollat lefosztott a bánat?
Fogaid közt homok, kvarc-sóval csikorgó.
Szemed lángcsipke-kör cellás napraforgó,
amin rózsabogár ásványzöldje kéken
viaszpázsit háttal ül a szenvedésen
s kozmosz-pupillával úgy néz, hogy amit lát
nagy szem-magányától lök teremtés-szikrát.

Kit érdekelnek a gangos, sivár aklok,
kelkáposzta-felhős szesz-örvénykút poklok,
pince-nedv szobákban a tökszínű fények,
bérház előtt ülő kis kréta-szfinx vének,
akiknek ősz szeme úgy világít zölden,
mint két vekkeróra kék penész-vödörben,
s a piac-bámuló súg, tanácsol, szervez:
vágya főzi a húst, mit a gazdag megvesz.

Mint a légy dülledten néz, egész arcával:
két szemcsésre fűzött kristályhús párnával,
egész fejével néz, amit rézdrót-álarc
szorít s szikrázik a parázs-cső gömbhalmaz.
Tűz-sejt arca száll a húsmárvány lilára,
szagolja az alvadt hús-vért pupillája,
mégis, mintha közöny néz ki az állatból:
viasz-tálon kupac hajszáleres sóból.

Kit érdekel ma már versedbe szorozva:
munkanélküliség, éhbér, mosókonyha,
zöld döglégy, zöld parázs kutyatej-koronán:
zöld lencsével fésül zöld szem-szőr boronán,
a teljes koponya két smaragd-dióval
parázsló hártya-pajzs nagy szívó-bimbóval,
néz, sejt-osztottan lát, mintha szita nézne
a neki-látható csöpp mindenség-részre.

Kit gyújt fel, mint kazlat ég-potroh villámod?
Tisztítótüzével kit éget ki lángod?
Ki hörböl nyaradból? Nyájjal ki vigasztal?
Véres ingvállad ki arcának panaszfal?
A véres vászonhoz szorítva, mint kőhöz
homlokát, az Isten-kőing temetőhöz?
Ki megy veled, mintha megyünk kézenfogva
nővel mennyországba, vagy asszony-pokolba?

Ki hisz neked költő? Ki vall téged, árva?
Szegénynép-szigetre száműzve vagy zárva.
Mint havas rab-telep, hadifogolytábor
jégcsap-vadonában csontvázbohóc-bátor:
zsák-kosár csizmádnak fagyott föld a talpa,
derék-köteleden konzervdoboz-csajka,
s látod: az éjszaka hiúz-lángcsorgásból,
farkas-medve-szájból, angyal-sikoltásból.

Kit érdekel, hogy te hatalmaddal győztél?
Világgal kerítve legyőzött az ősz, s tél.
Próbáltál kifutni, mint dzsidás-karámból
lovak, pikák, dárdák közt Petőfi Sándor,
üvöltés, nyihogás habos vas-örvénye
mágnes-csókjából kiszakadni a fényre,
de a vas beléd-ment, ló-tajték rádcsorgott
s dermedt iszony-lángod fehéren vicsorgott.

Ki hisz el ma téged? Ki áldja törvényed?
Ki eszi, mint ostyát tiszta televényed?
Ki hagyja, hogy szívén könyökölve nézzél,
mintha nyitott éji ablakon kinéznél
s látnád, hogy a gyémánt-gyűjteményből mennyi
hullástalan függés kezd benned remegni
s mind az egész fényhab, fény-csomó, fény-nádas
világegyetem-bő terpedéssel tágas.

Hol vagy Legelső Szó, Utolsó Ítélet?
Hogyha testre volnál, én megetetnélek,
hogyha testre volnál, én megitatnálak,
mint beteg apámat: háton hurcolnálak!
Mint szennye a mustnak: gyászaim elforrnak.
Sírod se sírod, mint Petőfi Sándornak.
Tűzgömb-hitemben állsz, mint hold-árnyék napban:
kölcsön-nagykabátban, nagy árnyék-kalapban.

(1991)

Tíz esztendeje, 2015 decemberében hunyt el Juhász Ferenc, az Új Írás legendás főszerkesztője